

Sygn. akt V CSK 553/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa. [X] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego
Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.

przeciwko E. E. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w J.

z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwana we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 17 kwietnia 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 3 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarżący wykazał, aby w sprawie występowało istotne zagadnienie prawne, ani istnienie potrzeby wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości. Nie zachodzi także nieważność postępowania.

Powoływanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga odpowiedniego sformułowania tego zagadnienia, wskazania przepisów prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawienia argumentacji jurystycznej uzasadniającej możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz istotności tego zagadnienia. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego o znaczeniu uniwersalnym, musi mieć jednocześnie także znaczenie dla sposobu rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało. Argumentacja prawna powołana przez skarżącą w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz problematyka przedstawiona we wniosku uzasadniającym przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie pozwala przyjąć, aby w sprawie wyłoniło się istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

dotyczące problematyki art. 385³ pkt 5 k.c. (w skardze pomyłkowo wskazano nieistniejący art. 385³ pkt 5 k.p.c.). Poza tym, co najistotniejsze, kwestia objęta przedstawionym zagadnieniem prawnym została już wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki z dnia 26 września 2008 r., V CSK 105/08, nie publ. oraz z dnia 7 kwietnia 2011 r., IV CSK 422/10, M. Pr. Bank. 2012, nr 11, s. 33-37). Tylko ubocznie dodać należy, iż kwestia dopuszczalności przelewu wierzytelności przysługującej bankowi z tytułu kredytu na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody dłużnika była przedmiotem wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego na kanwie także innych przepisów niż powołanych w skardze kasacyjnej (por. m.in. wyroki z dnia 13 maja 2010 r., IV CSK 558/09, OSNC 2010, nr 12, poz. 168, z dnia 12 stycznia 2011 r., I CSK 118/10, nie publ., z dnia 13 października 2011 r., V CSK 465/10, nie publ., z dnia 22 września 2011 r., V CSK 472/10, nie publ., z dnia 2 marca 2012 r., II CSK 345/11, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała także, aby w sprawie zachodziła druga z przesłanek, na którą się powołała, uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, tj. potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.) budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga sprecyzowania tych przepisów, oraz wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, nie publ.). Nie wystarczające jest zatem powołanie się na treść określonego przepisu, czy też postawienie Sądowi Najwyższemu pytania o sposób jego wykładni.

Niezależnie od powyższego w orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego, któremu sąd nadał klauzulę

wykonalności, nie jest sytuacją procesową tożsamą z wydaniem prawomocnego orzeczenia przez sąd. W takiej sytuacji możliwe jest nadanie przez sąd klauzuli wykonalności wystawionemu już bankowemu tytułowi egzekucyjnemu także po zaopatrzeniu go w sądową klauzulę wykonalności, ale tylko na rzecz nabywcy będącego bankiem, a nie inny podmiot niebędący bankiem (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1996 r., III CZP 194/95, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 101 i z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005, nr 6, poz. 98 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2009 r., IV CSK 422/08, OSNC-ZD 2010, nr 2, poz. 36), w tym na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2011 r., V CSK 312/10, nie publ.). Nabywcy takiej wierzytelności pozostaje więc jedynie sądowe dochodzenie praw wynikających z nabytej wierzytelności. Z tych względów nie zachodzi także podstawa do przyjęcia skargi kasacyjnej ze względu na powołaną przez skarżącą nieważność postępowania z przyczyny określonej w art. 379 pkt 3 w zw. z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w sytuacji, w której między stronami nie toczyło się jakiegokolwiek postępowanie, w którym zapadłby prawomocny wyrok rozstrzygający o tym samym roszczeniu, które było przedmiotem postępowania sądowego zakończonego wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną.

Wskazać także należy, iż nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), z innych przyczyn niż wskazanej w skardze kasacyjnej.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).